

ИЗПОВѢДЪ

Тоя день попъ Грую лежеше подъ голѣмия чардакъ и смучеше бавно чибукъ си.

Преди малко той изпрати апостола Бенковски, който му каза хубави новини. Цѣлиятъ Панагюрски окръгъ бѣше пламналъ. Въ всѣко село и въ всѣки градъ бѣха основани тайни комитети. Вечеръ заговорници се събираха въ нѣкоя полутъмна скрита стая. Четѣха бунтовни книги. Излизаха въ пуститѣ гори и мѣрѣха съ пушкитѣ си на нишанъ Жени и старци лѣеха куршуми. Майстори правѣха черешови топчета. Абаджии шиеха бунтовнически дрехи. Навсѣкжде кипѣше работа. Всѣки бързаше да се приготви за близкия великъ бунтъ.

Подъ чернитѣ мустаки на попъ Груя играеше лека, доволна усмивка. Той попила още веднажъ кръста си. Студениятъ му револверъ, неговиятъ нераздѣленъ другаръ, стоеше на мѣстото си.

— Не иска народътъ агарянитѣ, — мислѣше си той. — Скоро тия поганци ще видятъ, какво значи левъ балкански.

Така си мислѣше попъ Грую, когато на високата порта нѣкой силно почука. Ратаятъ Георги изтича да отвори.

Показа се единъ човѣкъ, който възбудено говори нѣщо на момчето. Следъ малко Георги се изправи предъ стопанина.

— Дѣдо попе, — почна той — дошълъ е единъ селянинъ на изповѣдъ, та те моли да идешъ до черква.

— Какво ще ходя до черква? Да влѣзе горе въ гостната стая!